Beiaard De Vier Koningskinderen plechtig ingeluid

Ontroerend was het aanluiden der klokken gewijd aan Curacaose figuren

Een groot aantal belangstellenden genoot van de voor Curacao nieuwe kunst

De beiaard in de klokke-erker is een unieke plaatsing

De meisjes onder leiding van mevrouw Thelma Boskaljon, gekleed als groene klokken, hadden hun dansjes uitgevoerd, hartelijk toegejuicht door het publiek, toen dr Chr. Engels, aan wie Curacao zo veel verschuldigd is op kunstzinnig gebied, het woord nam als inleiding tot de plechtige inluiding van het Museumcarillon door de bekende Delftse beiaardier Leen 't Hart.

Velen waren gekomen om dit historische ogenblik in de geschiedenis van Curacao mede te leven. In de eerste plaats noemen wij Z.E. Gouverneur mr A. A. M. Struycken en mevrouw Struycken, vervolgens dr Ch. W. de la Try Ellis, ondervoorzitter van de Raad van Advies, mr I. C. Debrot, Voorzitter van de Staten, (de heer J. H. Sprockel, die de Regeringsraad zou vertegenwoordigen was door een spoedvergadering van dit regeringslichaam verhinderd), mr J. J. A. Ellis, de Procureur-Generaal, de heer en mevrouw J. A. Correa, de heer A. S. Senior, de heer Rudolf Boskaljon, de heer N. van Meeteren, de heer A. N. Th. van Meeteren, pater Latour, de heer S. N. Ecury, en vele anderen, die onder de groene tamarinden hadden plaats genomen.

Dr Chr. Engels sprak aldus:

Een pijporgel, en een omschreven plek om kamermuziek te spelen, we komen het dikwijls in een museum tegen. Met een handbespeelbare beiaard geplaatst in een klokke-erker is het onze uniek ter wereld. Moge dit Uw trots zijn.

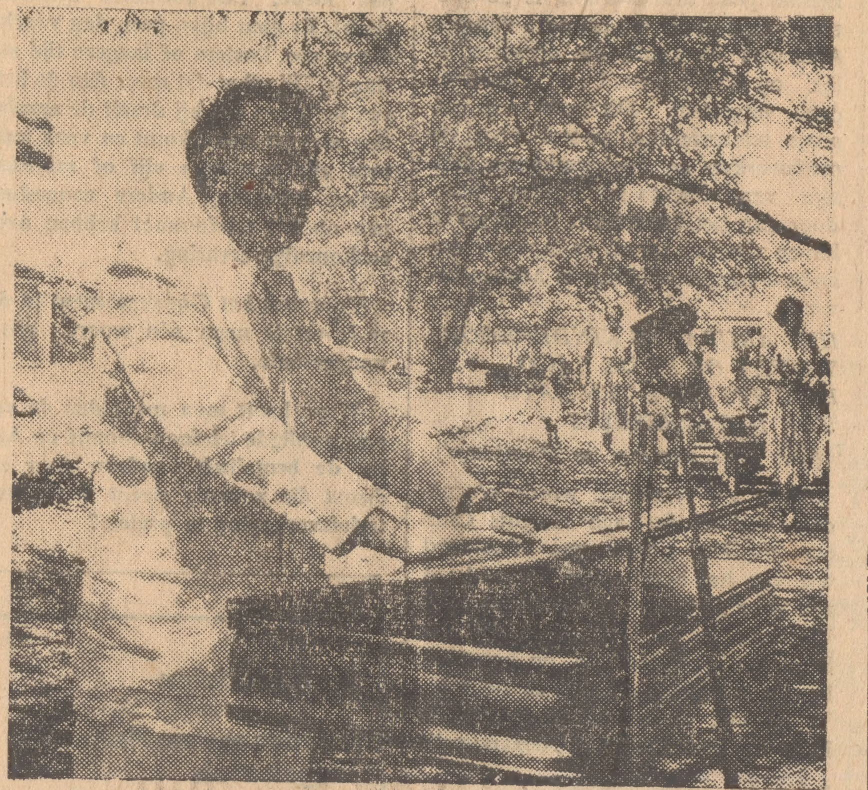
Vijf jaar geleden beklommen de museumstichters de vermoeiende trappen bij de notaris. Drie jaar geleden betraden de eerste burgers de nog natte stoepen van dit huis. Het was opgedroomd en opgemetseld uit de bouwvallen van een honderdjarige. Uit een totaalbedrag van 192.500,00 gulden saamgekomen uit 150.000,00 gulden Gouvernements gelden, 25.000,00 gulden loterijbaten en 117.500,00 gulden eerste pluk uit het bij de aanvang 72.500,00 gulden grote reservefonds, dat de burgerij had opgebracht, kwam de eigenlijke verbouwing tot stand. Moeilijk te schatten de waarde van zo'n complex, is het gemakkelijker te verdedigen, dat deze thans het drievoud dan het tweevoud van het bestede is. Opgesnuffeld, afgebedeld, uit brokstukken opnieuw gecreëerd, spontaan geschonken, soms aangekocht, werd een vertooninventaris, die volgens expertise aan het einde van 1950 op ruim honderdduizend gulden moest worden geschat, bruikleen niet meegerekend.

Hiertegenover staat dat het genoemd reservefonds van eenmalige schenkingen is geslonken tot beneden één derde van zijn aanvangswaarde. Het loopt ondanks besnoeiingen leeg door een jaarlijks tekort op de gewone dienst. Diegenen, die een eigen huis bezitten, beweren dat 8% van de bouwkosten de jaarlijkse onderhoudskosten betekenen. In het museumgebouw en zijn vaste materie werden 300.000,— gulden geinverteerd. Mesdames et Messieur, asseyez vous. Dit lichaam in stand te houden, uit te breiden, te verbeteren en te laten functionneren naar zijn doel, kunstzinnig, natuurhistorisch en cultuurhistorisch doel, en de Curacaose gemeenschap aan te trekken om ze te verrijken van geest, te geven wat in de ons omliggende landen aan de ons omwonende bevolkingen gegeven wordt, tegen jaarlijkse imkomsten die beneden de eenvoudige onderhoudskosten zijn gelegen, is niet volbrengbaar. Ik zou tekort schieten indien ik bij gelegenheid van dit lustrum van de stichting niet een beroep deed op Uw inzicht. Men kan tijdens zijn nachtrust met zichzelf woekeren om uitvoerbare fantasieën te scheppen, die dan dit cultuurmonument in de Nederlandse Antillen, aantrekkelijk moge maken. Voor iets uitzonderlijks is het mogelijk vlot middelen te vinden. De vrijgevigen gaven in ruim één maand tijd dertigduizend gulden voor de beiaard, zij verrijkten onze gemeenschap. Onder leiding van Mevr. Peters werd een stevige stoot omhoog gegeven aan het donateurschap. Ik ontving onlangs het verslag over de culturele uitwisselingstentoonstellingen tussen Nederland en België. Het zal ook U verheugen te vernemen, dat het gemiddelde bezoek aan onze tentoonstellingen in deze drie jongste jaren, de openingstentoonstelling van Nederlandse schilderkunst, die van Religieuze werken uit particulier bezit, schilderijen van Van IJsselmuiden, de Belgische gravures, de Nederlandse schilderprenten, schilderijen van de Amerikaanse Helen Frank, de Werkman tentoonstelling, de collectie Dr. Valentini, de Reveron's uit particulier bezit, de Neuhuys tentoonstelling, de tentoonstelling van West Indische kaarten van Dr. Vaandrager, het werk van Rotterdamse schilders, de Exhibicion di nos Arte, de schilderijen van Lucila en Chris Engels, de Nederlandse grafiek en de tentoonstelling van werken van Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Wilhelmina, dat het gemiddelde bezoek aan deze 16 tentoonstellingen, het gemiddelde van het bezoek aan de tentoonstellingen in Nederland en België genoemd naar schatting in de schaduw stelt of evenaart, indien men rekening houdt met de grootte van de bevolkingen van gindse steden.

Wie had dit durven hopen? Maar slechts de hoop op het hiernamaals, doet eeuwig leven. Hoe verheugd ook hier te staan in de adem van bloemen en struiken, die de onvermoeide Frater Arnoldo in goede samenwerking met Landbouw, liet opbloeien, op grond die voor niets heette te deugen, hoe verheugd om het zeewater aquarium dat wij thans bezitten en waarvoor de onvermoeibare familie Massink zwoegt, hoe verheugd ook de eerste uitwisselingstentoonstelling binnen het Caraibisch gebied, de Haitianen heden te mogen aanbieden en de tweede, de Venezolaanse voor een volgend jaar te mogen aankondigen, hoe verheugd ook op deze dag van inlui van een beiaard waarvan de klokken de namen voeren van onze Curacaose helden en gedenkwaardigen, hoe verheugd ook om de voortdurende andere klinkende bewijzen van vriendschap te veel om op te sommen ondervonden, hier, bij hoog en laag, maar ook overzee, waar men niet schroomde uit sympathie voor onze pogingen, niet slechts uit hun voorraad vis te leveren, maar ook herhaaldelijk de boter te betalen in de vorm van vervoer, catalogi en affiche's (mijn lof gaat vooral naar de Directeur van het Stedelijk Museum in Amsterdam en naar de Sticusa aldaar), hoe verheugd ook vandaag omdat ik weet dat het jonge talent van Curacao reeds is bevrucht voor drie jaar museumfunctie, **de vlaggen wapperen vandáág vrolijk, maar zonder het inzicht, waarom ik gevraagd heb, liggen ze morgen langs de stok.** Onze amateursbekwaamheden worden overrekt, omdat wij over vakkundigen onvoldoende kunnen beschikken, onze administratie moet onvoldoende blijven, omdat wij geen personeel kunnen aanstellen; het museum wordt onvoldoende bewaakt; wij moeten zeer zwaar leunen op onze vriendschapsrelaties in het buitenland, hebben niets te bieden dan gehaaste dankwoorden en wat informaties over de latijn-amerikaanse kunst. Terwijl wij immer hebben beseft dat het zeer grote inspanning zou vragen om aan een in dit opzicht jong Curacao een respectabel museum te geven, mochten wij verwachten niet te kort te worden gehouden. Kort gehouden willen wij worden, omdat Curacao nog vele instellingen mist, die het hard van node heeft. Maar tussen kort houden en te kort doen ligt objectief een wel niet groot bedrag, subjectief echter het verschil tussen opgang en uitholling. Acrobatiek van de flair is uitvoerbaar op een draad, aan deze draad getornd, keldert de boel omlaag.

Zonder kosten over de oceaan bracht de K.N.S.M. de eerste tentoonstelling van Caraibische kunst in Europa, die op onze suggestie tot stand gekomen in Amsterdam, Brussel, Parijs, Bern en Londen de pennen der critici met enthousiasme laadde. Acht hoofd schilderijen uit die tentoonstelling en vier eigendom van het Stedelijk Museum bracht de K.N.S.M. hier, waarop de K.L.M. als geste 24 aanvullende schilderijen, persoonlijk uitgezocht door de „Urheber" van de Haitiaanse kunst Mr. de Witt Peters, uit Port au Prince aanvoerde. Volkskunst in de ware zin van het woord, moge die voor zichzelf spreken. Moge Curacao eigen paden bewandelend, tot hetzelfde komen, en even explosief als het tot een eigen vorm van Nederlandse literatuur kwam. Moge de gemeenschap dan niet aan de jonge artisten de stoel onder het zitvlak wegschoppen, hetgeen des te fataler is, waar een hoge levensstandaard de onschoolse en vrije creatie al remt.

De burgemeester van Asten, maakte met de volle inzet van zijn persoon, een uitreis plechtigheid voor onze beiaard, die een waar volksfeest werd. Mijn broer Frans schreef ons dat te dien tijde in de straten van Rotterdam slechts werd gesproken over Korea en de beiaard van Curacao! Onze geëerbiedigde Koningin begeleidde zelf Hare oudste dochter en zette rond de beiaardidee een luister, die ons door ontroering van ons stuk heeft gebracht. Op suggestie van Zijne Excellentie Minister Peters, die blijk gaf van ons allerminst te zijn vergeten, maakte de Sticusa het mogelijk, dat de heer Leen 't Hart, meester beiaardier van Delft, naar hier kwam, met medewerking van burgemeester en wethouders. C.P.I.M. en C.S.M. voerden de beiaard aan, leverden hem vlekkeloos af en zetten de heer Oosting van de firma Eijsbouts aan wal.



Dr Chr. Engels, Voorzitter van de Raad van Regenten van het Museum, spreekt zijn inwijdingsrede uit ter gelegenheid van de ingebruikneming van het carillon.

Foto/cliché Kroese

De vonk was overgeslagen. Met man en macht, maar met meer, met liefde, zorg, bekwaamheid, enthousiasme en bezieling werd de beiaard geplaatst op het Curacaos Museum, het trio Werner, Oosting, 't Hart bleek een van de welluidenste die ik ken en daaruit vlogen de presto's feilloos. Ik dank deze bekwamen. Onze Hendrik Hoogvliet aan het hoofd van de minime staf museumpersoneel en bijgesprongen door bekwame handen van de Pletterij Nederhorst, bijgesprongen door de tuinlieden voorgegaan door de heer Keijzer, door ijverige handen uit de buurt, ze verdienen herhaalde lof. Er is maar weinig zoiets vertoond, „nooit", zegt de heer Oosting van de firma Eijsbouts, en wij aanvaarden zijn compliment namens hen die van 's morgens vroeg tot 's avonds laat op de vermoeide benen stonden, niet te stoppen en zonder klachten. En U weet dat de heer Gunter de electrische installatie con amore installeert en volgens de connaisseurs met prima materiaal. La Costa meniede de stoel. De eerste Curacaose aardewerkfabriek bakte naar mijn ontwerp een tableau. Van Gouvernementszijde ontvingen wij goede hulp. Ook van het korps mariniers.

Dat nu de beiaard klinke. Hij klinke voor zichzelf en hij klinke een schouder onder het epaullet, het brevet van adeldom van een gemeenschap, dat wij in een museum zien. Hij geve klank aan het onze en krone de menselijke nuancering, want hij is gedacht als een hulde aan de voor het publieke oog beste zonen van deze gemeenschap. Dragen zijn klokken de gegoten namen van gedenkwaardige mensen. De Curacaose gemeenschap heeft er meer geteld, en telt er meer, maar van deze kan gezegd: „Het **zijn** gedenkwaardigen."

In een plechtig boek van perkamenten zal leven en werk worden opgetekend van hen die ik thans met één pennestreek voor U moge uittekenen. Figuren uit de jongere historie van de Antillen, enkelen nog met ons, maar reeds dragend de krans van ouderdom, gaven zij zich, voor wat zij waren, en wat zij gaven was van waarde.

De rij opent met de jongste. **Charles Debrot,** de 20-jarige, die nog vóór zijn ouders of wij hadden vernomen van een nieuw aangevangen wereldramp, de oorlog, zijn fatale strijd streed in de Nederlandse infanterie; zijn leven liet in verweer tegen Duitse parachutisten op de vroege ochtend van de 10de Mei 1940, bij Ockenburg, nabij Den Haag. Als eerste Curacaoenaar een der eerste Nederlanders die viel. Gedenk hem. Hier luidt zijn klok.

Boy Ecury op de handelsschool toen Charles sneuvelde, werd gegrepen door de geest van nee zeggen tegenover de aanslagen op de Nederlandse gemeenschap, door de geest van ja zeggen met opoffering van alles, voor de menselijke rechten, werd een moedig strijder in de knokploegen, gepakt door de vijand, voor het vuurpeleton gebracht. November 1944. In de lopen der geweren starend, zal hij zijn ouders hebben gezien in de contouren van zijn thuis: Aruba. Gedenk hem. Hier luidt zijn klok.

De vijand was toen ook reeds voor de kusten van deze eilanden, lag in duikboten verspreid over de wereldzeeën. De K.N.S.M. verloor 40 schepen door mijnen, bommen of torpedo's en van de bemanningen gingen 180 mensenlevens verloren. Hollanders, Surinamers, andere West Indiers en de volgenden van ons zuster eiland Bonaire: matroos **H. P. Bernabela,** matroos **N. A. Clerinda,** stoker **A. C. P. Coffi,** matroos **D. G. Janga,** matroos **A. F. Thodé,** matroos **A. J. Winklaar.** En van ons eiland Curacao: kok **D. Albertus,** matroos **F. L. Capello,** matroos **J. C. Coffi,** matroos **J. Daantje,** bediende **G. L. Doran,** bediende **L. G. Italia,** kok **E. G. Jansen,** olieman **B. C. Kraal,** matroos **B. F. Leito,** olieman **M. M. Laurens,** bediende **G. A. Manuela,** koksmaat **C. B. Martina (Rafael),** koksmaat **R. A. Merced (Schotborgh),** kok **J. S. R. Pietersz,** bootsman **D. H. Pourier (Wijman),** koksmaat **J. Rasmijn,** bediende **B. G. Rosaline,** stoker **E. A. J. Stelk** en kok **E. O. Winklaar.** Hun moeders herinneren zich hun trekken, God bezit hun zielen. Gedenk hunner. Hier luidt de klok: „God aan Zee" van de K.N.S.M.

Van de C.S.M. gingen 3 tankschepen verloren. Van de bemanning van de Rosalia kwamen de gezagvoerder stuurlieden en werktuigkundigen, vele Chinezen en West Indiërs om waaronder de Bonairianen **J. A. Hart** en **P. N. Tjietjie.** De Leticia ging verloren met 2 mensenlevens, de Lucrecia met de gezagvoerder, eerste stuurman en stoker. Gedenk hunner. Hier luidt de klok „Een monument van rozen" Rosalia. Hier luidt de klok „Voor een blijmoedig offer" Leticia. Hier luidt de klok „Zal hun eer onbesmet bewaren" Lucrecia.

In de Javazee offerde Curacao een zoon, de luitenant van de Kon. Marine **Jan Frederik Haayen** die in de verbitterde strijd tegen de Japanners onderging aan boord van de duikboot O. 16. Gedenk hem. Hier luidt zijn klok.

Posthume onderscheiden met het Nederlands vliegerskruis werd de hier niet geboren maar geziene en beminde **André de la Porte** van de K.L.M., die niet terugkeerde op zijn basis Australië, van een van zijn zoveelste militaire missies, afgeschoten als hij werd boven Saumlabi. Gedenk hem. Hier luidt zijn klok.

Beeindigend, bekronend de rij van helden, de ridder van de Militaire Riddersorde posthume **George Maduro.** Opgeroepen tijdens zijn juridische studie in Leiden, reserve tweede luitenant der huzaren vocht hij aan het hoofd van een detachement, opgedragen de villa Leeuwenburg (Dorrepaal) te heroveren die door Duitse parachutisten was bezet. Het was nog 10 Mei en niet zover van de plek waar Charles Debrot was gevallen. Zich als eerste werpend door vijandelijk vuur leidde hij de bestorming en de gevangenneming van de bezetters, die het vliegveld Iepenburg hadden bedreigd. Een trotse lijdensweg was betreden. Vrijgelaten met het verslagen Nederlandse leger werd hij nog hetzelfde jaar opnieuw gearresteerd en in Scheveningen opgesloten. Weer los in Mei van het volgend jaar gearresteerd voor een jaar cellulair in Leiden. Hij weigerde de namen op te geven van 2 huzaren die onder hem hadden gediend en een Italiaan en een Duitser als franc-tireurs hadden neergeschoten. Illegaal werkzaam; 27 Juni 1942 op vlucht naar Engeland, verrade te Charlesville gearresteerd. Gevangen gezet te Saerbrucke, zijn gevangenis gebombardeerd. Eindelijk begaf hem het leven in het concentratiekamp, waarschijnlijk door vlektyphus. Gedenk hem. Gedenk die hun leven gaven niet met bitterheid en evenmin met romantiek. Zij vragen zulks niet. Gedenk hen met de vurige hoop op weerzien. Gedenk hem met een gemeenschapsleven van hoge kwaliteit. Hier klinkt de klok George Maduro.

Heldenlevens zingen ten hemel, in hun gevolg lopen de zangers van de aarde. Het meest eigene Curacaose, dát is de muziek van de Curacaose muzikanten. Toen ik er Lou Lichtveld mee in kennis bracht, riep hij à la Albert Helman uit: „Dit is het papiamento van de muziek". Variant op het Caraibisch gemeengoed is zij in eerste instantie schepping van de kapelmeesters van de lokale schutterij.

Aartsvader **Jerry Palm** geboren in 1831, gaat aan de kop. Toen hij op hoge leeftijd in de aanvang van deze eeuw stierf, had hij, die wel harmonie concerten geheel van eigen composities bracht, een onnatelbare hoeveelheid walsen, danza's, tumba's en marsen in het muzikale hart van deze bevolking geplant.

Chris Ulder was zijn opvolger. Eerst dirigent van het orkest „Harmonie", hetwelk was voortgekomen uit de Academia de musica van Agustin Bethencourt, nam hij in '81 de dirigeerstok bij de schutterij van Jerry over. Fluit, orgel en de piano bespelend, schreef hij muziek, die tot buiten Curacao doordrong. Een mis van hem, waarvan het manuscript verloren is, werd uitgevoerd in Barcelona in Venezuela. Van hem nam Joseph Sickman Corsen over, tot het einde van de schutterij.

Jules Blassini, goede leerling van Jerry, zoals later Dodo en Jerry's kleinzoon Coco Palm het waren, zette zijn muziekstudie voort aan het Parijse conservatorium. Teruggekeerd de gevierde pianist, schreef hij vooral mooie danza's, piano technisch niet eenvoudig, en ook nocturnes voor de piano, en liederen.

Emirto de Lima, zoon van de goede muziekleraar Paul de Lima, verliet zijn geboortegrond om een gevierd en talloze malen geridderd componist te worden in Colombia. Hij woont te Barranquilla, waar ik hem bezocht. Hij schreef behalve muziek van groter omvang, een boek over de folklore van Colombia.

De lijn van de Curacaose muziek loopt van Palm tot Palm. Met **Dodo Palm,** die onlangs stierf, een organist, goed arrangeur, dirigent van het tijdelijk orkest „Los Dispuestos" en fluittist-dirigent (naast vier violen en een guitaar) van het bekende strijkje „Los seis", zou de eerste periode van de lichte, dansbare, de eigenlijke Curacaose muziek, zijn afgesloten, ware het niet dat **Shon Coco Palm** nog met ons was. Diens meesterlijke piano voordracht van de wals, zijn dichterlijke schriftuur daarvan, maken hem de laatste walskoning.

Charles Maduro, sympathiek mens, eerste erflater aan het Curacaosch Museum, mede door zijn veelvuldig verblijf in het buitenland schreef als amateur muziek, die minder de gewone Curacaose trekken vertoont, meer de invloed, van wat hij tegenkwam. Hij mocht uitvoering van zijn werk in Carnegie Hall beleven.

Frater Candidus bewoog zich in hoofdzaak op het gebied van de kerkelijke muziek.

Janchi en Dodo Boskaljon, vader en zoon, van uiterlijk, (zegt men) verwisselbaar, van innerlijke liefde voor de muziek (zeg ik) verwisselbaar, beroepsmuzikant de eerste, amateur de tweede. Janchi is de typische vroegere figuur, geliefd en onvermoeibaar leider van zijn harmonieorkesten, schrijver van de populaire muziekvorm, pakkend, zo overlopend in het dagelijks gebruik. Hij stierf kort nadat hij nog zijn eigen dodenmars „Adios a Santa Cecilia" aan dit door hem opgerichte ensemble had ingestudeerd. De muziek kapel op het Brionplein door het publiek bijeengespaard werd aan zijn nagedachtenis toegewijd. Zijn zoon Dodo. Hoewel amateur de beste theoretische muziekkenner die Curacao heeft voortgebracht. Zich specialiserend op het symphonie orkest, een vernieuwer doordat hij van dit instrument de klassieke muziek feitelijk pas op het eiland heeft geintroduceerd daarbij de weg van de gelegenheids arrangementen verlatend. Het eerste deel van zijn symphonie de eerste van een Curacaoenaar, geschreven op Curacaose volkslied thema, is een fraai stuk, zijn suite van oude Curacaose dansstukken knap doorwerkt. Hij gaf de eerste bundeling van Curacaose muziek uit en op zijn overzichtswerk over de Curacaose muziek wordt gewacht. Geen revolutionair, kan zijn degelijk werk de grondslag hebben gelegd van een nieuw tijdperk.

Ter ere van het oude dat leeft in ons hart, ter ere van allen die het verrijkten, moge de klakken luiden van Shon Jerry, Chris, Jules en Emirto. Dodo Palm, Charles Maduro, Frater Candidus, Shon Coco, Janchi en Dodo Boskaljon.

Agustin Bethencourt en Jo Corsen mocht ik reeds noemen. Zij waren niet alleen van betekenis voor de muziek. Agustin in 1826 te Santa Cruz de Tenerife op de Kanarische eilanden geboren, hier in '85 gestorven, per ongeluk hier gekomen, huwde hier, leefde eerst armelijk van muzieklessen, werd van vreemdeling een culturele emancipator van formaat. Hij gaf Curacao de enige uitgeverij van Caraibische betekenis, die het ooit heeft gehad en waarvan de faam in de omgeving nog niet verloren is. Daar verschenen de verzamelde werken van vele Venezolaanse en Colombiaanse schrijvers. Zeer milddadig mens werd hij nuttiger voor de gemeenschap naarmate zijn levensavond later. Hij richtte op het oudst bekende strijkkwartet, zelf de cellist. Hij stichtte de genoemde Academia de Musica. Hij lanceerde het belangrijke weekblad voor literatuur en muziek „Notas y Letras" dat het twee jaar uithield en uniek bleef in de vorige eeuw.

Daarin publiceerde als belangrijkste figuur **Jo Corsen,** de stille mens, muzikant en dichter. Zijn muziek, zijn liederen gevoelig en weldadig, werd zijn poezie de eerste papiamento. „Atardi" en „Ata Nubia" klinken nog op de Curacaose tong. Zijn werk werd gebundeld. Daarin echter werd hij voorgegaan door **Adolfo Wolfschoon,** die helaas op zeer jeugdige leeftijd gestorven, een veelbelovend Spaans dichter was, nog niet gesierd met de fijne ironie van Jo Corsen, maar daartegenover vurig nadromer van de Zuid Amerikaanse vrijheidsstrijd. Hier luidt de klok van Agustin Bethencourt en Adolfo Wolfschoon. Hier de klok van Jo Corsen.

Hoeveel, hoe erbarmelijk veel is nog onbekend van onze Antilliaanse historie. En waren er de amateurs niet, wij wisten zo goed als niets.

Oprichter van het geschied—taal—land—en volkenkundig genootschap de onderwijzer **Johannes,** (zoon van Ds). **Hamelberg.** Zijn vele hoge onderscheidingen kwamen hem toe. Hij bestudeerde het archief op Sint Eustatius toen hij daar stond. Zijn voornaamste publicatie: „De Nederlanders op de West Indische eilanden" Amsterdam 1901 is een standaard werk.

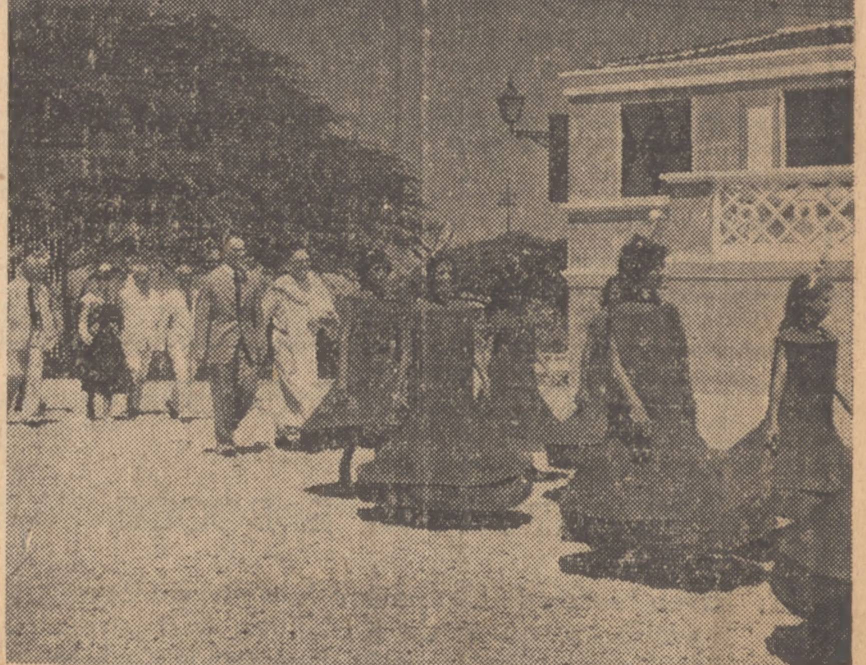
Pater Euwens, verzamelaar van een degelijke bibliotheek, onvermoeid doorsnuffelaar van historische bronnen, gaf zijn kennis door in een rij publicaties die saamgebundeld verdienen te worden. **Mr. de Gaay Fortman,** slechts vijf jaar rechter hier, besteedt al meer dan dertig jaar zijn grote bekwaamheid aan de verrijking onzer historische kennis.

Nicolaas van Meeteren publiceerde o.a. twee boeken van geschiedkunde waarvan dat over de folklore van Curacao, nog uniek is. Hier luidt de klok voor de historici.

John de Pool stierf niet op deze grond, maar had zijn land nimmer vergeten. Zijn herinneringsboek „Curacao que se va" is het verspreidste werk over dit land. Amateur historicus, grondig kenner van het Bolivar tijdperk, ontmoette ik hem als 80 jarige amateur schermleraar en man naar mijn hart, levensenthousiaste woekerend met zijn talenten. Hij had zichzelf verdienstelijk tekenen geleerd. En beeldhouwen om aan Curacao het bronzen Brionbeeld te kunnen geven dat thans ginds in de tuin staat. Hier luidt van de veel geridderde Johnny, de klok.

Dario Salas, geliefd redenaar, is onze Spaanse schrijver. Van beroep dentist, pharmaceut, opticien schreef hij behalve de verzenbundels „In Me.

(vervolg op pag. 8)



De dansende klokjes traden Z.E. Gouverneur Struycken en mevrouw Struycken in de Museumtuin tegemoet.

Foto/cliché Kroese